

Arrest

nr. 126 864 van 9 juli 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2014 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 29 april 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 30 oktober 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze weigeringsbeslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 8 juni 2011 stelt de Raad de afstand van het geding vast bij arrest nr. 62 822. Op 29 juni 2011 wordt verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.2. Op 26 juli 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt op 12 oktober 2011 onontvankelijk verklaard.

1.3. Verzoeker dient op 17 februari 2012 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, met name als partner in een duurzame relatie. Verzoeker wordt op 18 september 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.4. Op 19 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 4 maart 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater of van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: J

Voorna(a)m(en): S

Nationaliteit: Kosovaarse

(...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater van de wet van 15.12.1980: 4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de wettelijke samenwoning, afgesloten op 25.02.2011, op datum van 30.09.2013 werd stopgezet. Uit het verslag samenwoning dd 22.05.2013 blijkt dan wel dat betrokkene nog af en toe bij zijn ex- partner slaapt. Echter, het geregistreerd partnerschap werd beëindigd.

Artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980 stelt: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'.

Op datum van 02.05.2013 vroeg de DVZ bewijzen van integratie op teneinde deze voorwaarde te controleren.

Betrokkene brengt volgende bewijzen aan:

Als een bewijs van integratie legt betrokkene een schrijven voor van de werkgever. Dit schrijven kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden.

Bewijzen betreffende arbeid, loonfiches, arbeidscontract(en),...: Het hebben van een job/inkomen is geen voldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, dit is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bijgevolg kan op basis van de voorgelegde loonfiches niet gesteld worden dat de integratie van betrokkene van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Bovendien kan betrokkene in staat geacht worden om in het land van herkomst eveneens een job te vinden.

Cursussen Nederlands tweede taal, Maatschappelijke Oriëntatie en Loopbaanoriëntatie: De eerste twee gevolgde cursussen zijn een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen en zijn bijgevolg geen bewijs van een uitzonderlijke inspanning tot integratie in het Rijk. De cursus loopbaanoriëntatie heeft betrekking op het vinden van arbeid en is zoals hierboven gesteld onvoldoende.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier kon gefilterd worden, het terugkeren van betrokkene naar het land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.

Bijgevolg wordt het verblijfsrecht van betrokkene dan ook ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsverplichting, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“(…)

Verzoekende partij meent dat de motivering van verwerende partij niet afdoende is, en dat verwerende partij manifest onzorgvuldig te werk ging.

1. Verwerende partij vroeg op 02.05.2013 aan verzoeker om bewijzen van integratie voor te leggen. Verwerende partij legde om te beginnen een aanbevelingsbrief van zijn werkgever voor. Verwerende partij veegt dit element van de hand met het volgende argument: “dit schrijven kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden.” Hierbij gaat verwerende partij echter te kort door de bocht. Verwerende partij had immers perfect de mogelijkheid om verzoekers’ werkgever, wiens gegevens duidelijk op de brief vermeld staan, te contacteren teneinde de ‘feitelijkheid en waarachtigheid’ te controleren. De zorgvuldigheidsplicht legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. In casu had verwerende partij perfect de mogelijkheid, en zelfs de verplichting, om bijkomende inlichtingen in te winnen indien er aan de feitelijkheid en waarachtigheid van de brief getwijfeld werd. De stelling dat de brief niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd kan worden is daarnaast ook manifest onjuist, aangezien men over voldoende gegevens beschikt om de auteur van de brief te contacteren.

2. Voorts stelt verwerende partij over de neergelegde loonfiches en arbeidscontracten; “het hebben van een job/inkomen is geen voldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie.” Met betrekking tot de bewijzen van de cursussen Nederlands en Maatschappelijke Oriëntatie die verzoeker volgde, poneert verwerende partij dan weer het volgende: “de gevolgde cursussen zijn een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen en zijn bijgevolg geen bewijs van een uitzonderlijke inspanning tot integratie in het Rijk.”

Verzoeker wenst allereerst op te merken dat de Vreemdelingenwet nergens bepaalt dat er een uitzonderlijke mate van integratie moet zijn, of dat er een uitzonderlijke inspanning tot integratie dient te gebeuren. Er wordt enkel gesteld dat er rekening gehouden moet worden met de sociale en culturele integratie in het Rijk. Door te stellen dat er een ‘uitzonderlijke mate van integratie’ moet zijn, voegt verwerende partij een voorwaarde toe aan de wet. Dit is niet toegelaten en houdt dan ook een schending in van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet.

3. Ten derde vereist artikel 42 quater, §1 laatste lid van de Vreemdelingenwet expliciet dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf verwerende partij rekening dient te houden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk.

Verzoeker is reeds sinds 2009 in België, en verbleef sindsdien onafgebroken op het grondgebied.

Verwerende partij is hiervan op de hoogte, aangezien verzoeker dit meedeelde in zijn aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 26 juli 2011 (zie stuk 2), dewelke op 31 augustus 2011 aan verwerende partij werd overgemaakt door de stad Antwerpen (zie stuk 3).

Desalniettemin blijkt nergens uit de bestreden beslissing dat verwerende partij rekening zou hebben gehouden met het feit dat verzoeker zich reeds vijf jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied bevindt. De bestreden beslissing rept hierover met geen woord. Dit druist dan ook in tegen de vereisten gesteld in artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet.

4. De vereiste van ‘een uitzonderlijke mate van integratie’ die wordt geformuleerd in de bestreden beslissing, gaat tot slot in tegen de waarborgen geboden door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM stelt het volgende:

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een privéleven. Verzoekende partij zijn privéleven speelt zich volledig hier in België af.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip privéleven niet. Dit begrip is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

De bestreden beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan verzoekers' verblijfsrecht, betreft geen eerste beslissing met betrekking tot de toelating tot het grondgebied gezien verzoeker als wettelijk partner van een persoon met een verblijfsrecht van onbepaalde duur reeds toegang had tot het grondgebied. Volgens de rechtspraak van het EHRM, zoals geciteerd in de vaste rechtspraak van uw Raad, gaat het dan ook om een inmenging in de zin van artikel 8 EVRM.

Er moet met andere woorden een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM te gebeuren. De inmenging moet in overeenstemming zijn met de wet, noodzakelijk zijn in een democratische samenleving en legitiem zijn.

Hiervoor werd er reeds aangetoond waarom deze inmenging niet in overeenstemming is met de wet: artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet vereist immers dat er rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk en de sociale en culturele integratie, hetgeen in casu niet gebeurde. Daarenboven is de inmenging ook niet noodzakelijk in een democratische samenleving.

Zoals het EHRM in Maslov t. Oostenrijk heeft gesteld:

"However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued (see, for instance, Ünür v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR-2006-...; Boulif v. Switzerland, no. 54273/00, § 46, ECHR 2001-IX with a reference to Dalia v. France, judgment of 19 February 1998, Reports of Judgments and Decisions 1998-I, p. 91, § 52, and Mehemi v. France, judgment of 26 September 1997, Reports 1997-VI, p.1971, § 34)." (bijlage 17, par. 33).1

Er moet dus een prangende sociale nood zijn en de inmenging moet proportioneel zijn met betrekking tot het legitieme doel. In casu is er geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd. Verzoeker verbleef de laatste vijf jaar onafgebroken op het Belgische grondgebied. Hij werkt hier, en legde de volgende bewijzen voor: een aanbevelingsbrief van zijn werkgever, loonfiches, arbeidscontracten, en het bewijs dat hij Nederlandse les, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie volgde. Verzoeker heeft het centrum van zijn belangen in het Rijk gevestigd. Verwerende partij toont op geen enkel moment aan waarom het in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, om een einde te maken aan verzoekers verblijfsrecht. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 8 EVRM.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. In haar nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij als volgt:

"In een enig middel stelt verzoeker een schending voor van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat de verwerende partij de mogelijkheid had om zijn werkgever te contacteren teneinde de feitelijke en waarachtigheid van de aanbevelingsbrief te controleren. Volgens hem heeft de verwerende partij de verplichting om inlichtingen in te winnen. Hij stelt dat de vreemdelingenwet niet vereist dat er sprake dient te zijn van een uitzonderlijke integratie of dat er een uitzonderlijke inspanning tot integratie moet gebeuren. Door voorgaande te stellen, zou de verwerende partij een voorwaarde toevoegen aan de wet. Hij zou reeds sinds 2009 onafgebroken in België verblijven. Uit de beslissing zou niet blijken dat verwerende partij hiermee rekening gehouden heeft. Er zou geen enkele proportionaliteitstoets gevoerd zijn in de zin van artikel 8 EVRM, daar het centrum van zijn belangen in België gelegen zou zijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 18 september 2012 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, nadat hij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie deed als partner van mevr. L.N., van Tsjechische nationaliteit. Verzoeker betwist niet dat op

datum van 30 september 2013 de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en mevrouw L.N., afgesloten op 25 februari 2011, werd stopgezet.

Op 2 mei 2013 werd aan verzoeker een schrijven gericht waarbij werd meegedeeld dat er een socio-economisch onderzoek diende te gebeuren in het kader van artikel 42quater van de vreemdelingenwet en dat het hem vrijstaat om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor zijn dossier over te maken. Uit het administratief dossier blijkt derhalve dat de verwerende partij verzoeker op de hoogte stelde van het gegeven dat zij overwoog zijn verblijfsrecht te beëindigen en dat zij hem de mogelijkheid bood om zijn situatie nader toe te lichten. Verzoeker kan niet voorhouden dat hij niet de mogelijkheid had om zijn visie omtrent zijn situatie mee te delen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 juni 2013 de volgende documenten overmaakte:

- Schrijven d.d. 05/06/2013 van de heer Vandegoor (operation manager) waarbij verklaard wordt dat verzoeker sinds 1/6/2011 in dienst is bij W.W.R.S. N.V. / Gosselin Container Terminal
- attest inburgering Antwerpen d.d. 6/6/2011, bewijs cursus Nederlands als tweede taal, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie
- loonfiches

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij geen elementen heeft veronachtzaamd bij het nemen ervan. Van de verwerende partij kan bovendien niet verwacht worden te motiveren omtrent elementen die haar niet werden overgemaakt. De beslissing luidt onder meer als volgt:

“(…) Betrokkene brengt volgende bewijzen aan:

- Als een bewijs van integratie legt betrokkene een schrijven voor van de werkgever. Dit schrijven kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden;
- Bewijzen betreffende arbeid, loonfiches, arbeidscontract(en),...: Het hebben van een job/inkomen is geen voldoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie. Immers, dit is een basisvoorwaarde om een min of meer menswaardig bestaan te kunnen leiden. Bijgevolg kan op basis van de voorgelegde loonfiches niet gesteld worden dat de integratie van betrokkene van die aard is dat en terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. Bovendien kan betrokkene in staat geacht worden om in het land van herkomst een job te vinden.
- Cursussen Nederlands als tweede taal, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie: de eerste twee gevolgde cursussen zijn een verplichting bij het inburgeringstraject dat betrokkene dient te volgen en zijn bijgevolg geen bewijs van een uitzonderlijke inspanning tot integratie in het Rijk. De cursus loopbaan oriëntatie heeft betrekking op het vinden van arbeid en is zoals hierboven gesteld onvoldoende.

Aangezien betrokkene er voor gekozen heeft geen andere bewijzen voor te leggen, aangezien van betrokkene verwacht kan worden dat hij enige moeite doet om bewijzen aan te dragen gezien het hier gaat om een verblijfsrecht, kan niet gesteld worden dat op basis van de informatie die uit het dossier ongefilteld worden het terugkeren van betrokkene naar het land van herkomst op enige manier schadelijk zou zijn voor betrokkene.(...)”

Het is geenszins kennelijk onredelijk om bewijswaarde te onzeggen aan verklaringen die (op vraag van verzoeker) werden opgesteld en te oordelen dat de verklaring waaruit moet blijken dat verzoeker tewerkgesteld werd, niet weerhouden wordt. Het is aan verzoeker om zelf, aan de hand van bewijskrachtige stukken, aannemelijk te maken dat er argumenten zijn om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen ondanks het feit dat de reden waarom hem initieel een verblijf werd toegestaan niet langer bestaat. Zoals reeds supra aangehaald heeft de verwerende partij verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om bijkomende documenten voor te leggen en kan van haar niet verwacht worden nadien nogmaals extra documenten op te vragen. De andere stukken die verzoeker aanbracht inzake inburgeringscursus, talenkennis en integratie werden tevens door de verwerende partij onderzocht en als niet dienstig bestempeld. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met de door verzoeker aangebrachte inlichtingen en concludeerde dat zijn situatie niet vereiste dat hem een verder verblijf zou worden toegestaan. Verzoeker toont niet aan dat het standpunt dat verduidelijkt werd in de bestreden beslissing niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat door het eisen van uitzonderlijke inspanningen tot integratie er een voorwaarde zou zijn toegevoegd aan de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het arrest nr. , arrest nr. 114 332 van 25 november 2013 onder meer wat volgt: “Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoekster haar inspanningen om zich te integreren niet uitzonderlijk zijn, dat zij nog jong is, dat zij slechts zeer kort in verblijft en dat noch haar gezondheidstoestand, noch haar gezinstoestand verhinderen dat zij zou terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster toont niet aan dat

dit standpunt niet gebaseerd is op een correcte feitenvinding of dat het kennelijk onredelijk is.” (eigen onderlijning)

Waar verzoeker een schending opwerpt van artikel 8 EVRM, blijkt prima facie niet dat de verwerende partij, bij het opstellen van de bestreden beslissing het bestaan van een familiale cel over het hoofd zou hebben gezien. Een schending van artikel 8 EVRM werd niet aangetoond. Bovendien blijkt niet als zou verzoeker, ter toelichting van zijn situatie, documenten hebben overgemaakt die betrekking hebben op zijn gezinsleven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Met zijn betoogt maakt verzoeker geen schending aannemelijk van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.”

2.3. In zoverre verzoeker met de “*motiveringsplicht*” doelt op de formele motiveringsplicht, zoals gewaarborgd door artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.4. In casu werd het verblijfsrecht van verzoeker beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de vreemdelingenwet omdat het geregistreerd partnerschap dat werd aangegaan, dit is de wettelijke samenwoning die op 25 februari 2011 werd afgesloten, op 30 september 2013 werd beëindigd. Het gegeven dat het geregistreerd partnerschap werd beëindigd wordt niet betwist noch weerlegd door verzoeker.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat verzoeker op 2 mei 2013 in kennis werd gesteld van de uitnodiging om alle nuttige stukken voor te leggen in het kader van een socio-economisch onderzoek in het kader van artikel 42quater, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker volgende documenten voorlegde: een schrijven van zijn werkgever van 5 juni 2013, arbeidsovereenkomsten, loonfiches, een attest van inburgering, bewijzen van gevolgde cursussen Nederlands tweede taal, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie.

2.5. Verzoeker meent dat de motivering van de gemachtigde niet afdoende is en dat hij manifest onzorgvuldig te werk ging.

Omtrent het voorgelegde schrijven van de werkgever wordt gesteld: *“Als een bewijs van integratie legt betrokkene een schrijven voor van de werkgever. Dit schrijven kan niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid gecontroleerd worden.”*

Dit motief houdt in dat er geen rekening wordt gehouden de inhoud van het schrijven omdat volgens de gemachtigde de feitelijkheid en de waarachtigheid ervan niet kunnen worden gecontroleerd. Dit motief komt de Raad in casu onzorgvuldig en niet afdoende voor nu de gemachtigde, zoals verzoeker opmerkt, over voldoende gegevens beschikt om de werkgever te contacteren.

De verwerende partij betoogt in haar nota: *“Het is geenszins kennelijk onredelijk om bewijswaarde te onzeggen aan verklaringen die (op vraag van verzoeker) werden opgesteld en te oordelen dat de verklaring waaruit moet blijken dat verzoeker tewerkgesteld werd, niet weerhouden wordt. Het is aan verzoeker om zelf, aan de hand van bewijskrachtige stukken, aannemelijk te maken dat er argumenten zijn om zijn verblijfsrecht niet te beëindigen ondanks het feit dat de reden waarom hem initieel een verblijf werd toegestaan niet langer bestaat. Zoals reeds supra aangehaald heeft de verwerende partij verzoeker uitdrukkelijk gevraagd om bijkomende documenten voor te leggen en kan van haar niet verwacht worden nadien nogmaals extra documenten op te vragen.”*

Verwerende partij kan echter niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing staat niet te lezen dat enige objectiviteit in het schrijven ontbreekt. Het niet weerhouden van dit schrijven als bewijs van integratie, enkel omwille van bovenvermelde reden, klemt des te meer nu uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat het schrijven van de werkgever, waarin wordt gesteld dat verzoeker sinds 1 juni 2011 in dienst is bij W.W.R.S. N.V./ Gosselin Container Terminal, wordt ondersteund door een arbeidscontract voor een voltijdse tewerkstelling van onbepaalde duur bij W.W.R.S. N.V. en loonfiches uitgevaardigd door W.W.R.S. N.V., stukken die eveneens werden voorgelegd aan de gemachtigde en die contactgegevens bevatten. Deze laatste zijn objectieve bewijskrachtige stukken die de tewerkstelling van verzoeker staven. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de bewijswaarde van deze arbeidscontracten of loonfiches in vraag wordt gesteld.

De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. In casu maakt verzoeker aannemelijk dat omtrent het schrijven van de werkgever in de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze wordt gemotiveerd, met name met miskenning van alle voorliggende gegevens. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 december 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES